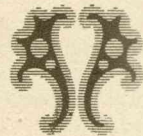


BERGOPWAARTS

DOOR SYBIL CAMPBELL LETHBRIDGE :: (VERVOLG)



„Ik ben erg blij, — dat ik u zie,” hijgde Letty; zij was buiten adem, doordat zij zich zoo gehaast had.

„U kunt mij vertellen, waar hij is. Ik moet hem dadelijk zien — dadelijk. Er is geen tijd te verliezen. Zij bleef staan, haar borst hijgde en haar gezicht was lijkkleurig. George staarde

haar met verbazing aan.

„Wien wilt u zien?” begon hij. „Majoor Chilworth? Ik geloof —”

Maar zij viel hem ongeduldig in de rede. „Neen, neen, neen,” riep zij, „begrijpt u mij niet? Ik wensch uw oom, den heer Eldred Dawley te zien.”

HOOFDSTUK IV.

Letty hield op en trachtte op adem te komen, voordat zij weer sprak. „Mijn vader moet hem zien,” zei zij heesch, „voor — voor hij sterft.”

George keek verbijsterd. „Moet uw vader mijn oom zien; doch waarom?”

Letty's fletse oogen keken hem niet vriendelijk aan, maar er was boosheid en wrok in te lezen.

„U hebt vergeten, wat ik u gisteren in het bosch vertelde — dat mijn vader de bank van Dawley te Archampton beheerde,” zeide zij; „hij wenschte den heer Dawley te zien. Als hij niet gauw komt, is het te laat; hij ligt op sterven — kunt u dat dan niet begrijpen?” Haar stem eindigde in een snik. „Als hij nu niet komt, zal het te laat zijn. O, zoek hem toch voor mij op, zeg me toch, waar hij is. Ik heb mijn vader beloofd, dat ik niet terug zou komen zonder hem. Ik heb den heelen weg hierheen gedraafd. Ik weet zelfs niet, of hij nu nog leeft.”

Zij zeide deze laatste woorden op wanhopigen toon; George was getroffen. Eerst was zij voor hem een pijnlijke herinnering geweest aan een gebeurtenis, die hij wenschte te vergeten, maar nu, nu zij een beroep op hem deed, vergat hij zichzelf en zijn wrok jegens haar; een oprecht medelijden met haar verdronk al zijn andere gevoelens.

„Wel, dat spijt mij vreeselijk,” zei hij haastig, „mijn oom is naar Exfield vertrokken, maar ik zal de automobiel nemen, hem achterna gaan en hem regelrecht naar uw huis brengen. Waar is dat?”

Zij vertelde het hem, terwijl uit haar oogen dankbaarheid sprak of misschien nog een warmer gevoelen, hetgeen George echter niet opmerkte, en zij lispelde, dat wanneer hij den heer Dawley op tijd bracht, zij nooit zijn vriendelijkheid en goedheid vergeten zou.

„Ik zal nu teruggaan en thuis op u wachten,” voegde zij eraan toe. „Mijnheer Dawley, het is heel vriendelijk van u; ik heb een gevoel alsof ik maar aldoor kan gaan zitten huilen. Vader werd vanmorgen vroeg ziek; het is zijn hart; en dokter zegt, dat hij het einde van den dag niet meer halen zal. Maar hij kan niet rustig zijn, voordat hij uw oom gezien heeft; daarom liep ik weg om hem te zoeken. Mijn vader wist, dat hij op het kasteel was.”

„Ik zal hem inhalen,” verzekerde George haar, „maar wilt u niet op mij wachten en mij u thuis laten brengen? Het is geen groote omweg voor mij en ik vind het geen prettige gedachte, als u den heelen weg terug moet loopen.”

Maar Letty wees dit aanbod af. Zij wilde George geen oogenblik ophouden; zij wilde gauw thuis zijn en een korten weg nemen — als haar dit tenminste veroorloofd werd — door de landerijen.

„En, brengt u zeker uw oom,” vroeg zij droevig; „zeg hem, dat het de wensch is van een stervende, en dat, wanneer hij graag zou willen, dat iets voor hem gedaan wordt, wanneer zijn tijd gekomen is, hij nu iets voor mijn vader kan doen.”

De heftigheid en hartstochtelijkheid, waarmee zij sprak, verschrikten George; haar twijfel aan Eldred Dawley beleedigde hem.

„Gij kent mijn oom klaarblijkelijk niet,” zei hij, „of gij zoudt geen oogenblik denken aan de mogelijkheid, dat hij uws vaders wensch niet zou inwilligen. Mijn oom is een heilige, ja, dat is hij; hij leeft er alleen voor, om andere menschen goed te doen en te helpen. Als uw vader het wenschte, dan zal hij komen, daar kunt u zeker van zijn, hoeveel moeite hij daarvoor ook zou moeten doen.”

De roode lippen, die door George Dawley waren gekust, lachten minachtend en Letty wendde zich af.

„Vergeet den naam van mijn vader niet, mijnheer Dawley,” zei ze. „Thomas Manson; hij heeft uw vader jaren geleden gekend in Cardiff.”

Zij rende de oprijlaan af; George keek haar verbaasd na en ging de automobiel gereed maken. De ontmoeting had hem in een zonderlinge verwarring gebracht; hij voelde, dat dat meisje, met haar boeiend, vreemd uiterlijk, de macht bezat om indruk op mannen te maken. Hij had liever gehad, dat het lot hem haar niet weer had doen ontmoeten. De automobiel was tot zijn beschikking en



„Luister, mijnheer Dawley, naar wat ik u ga vertellen.”

zonder erop te letten, dat hij de maximum snelheid overschreed, haalde George zijn oom en Lady Moya in. Eldred Dawley voelde niets voor het streven naar groote snelheid, zooals dat heden ten dage de gewoonte is. Naar geest en lichaam had hij matige gewoonten.

Zoowel hij als Lady Moya schrikte, toen George hen toeschreeuwde om te stoppen. Het bekoorlijke gezicht van Lady Moya werd rozerood. Zou het mogelijk zijn, dacht ze, dat George haar afwezigheid niet kon verdragen; dat in weerwil van den wensch van haar oom, om haar voor zich alleen te hebben, hij hen had gevolgd? Het was een streeklend denkbeeld, maar spoedig vernam zij, dat zij zich vergist had.

„Oom Eldred, u moet dadelijk met mij naar Milcombe teruggaan,” zie George ademloos, terwijl hij uit zijn automobiel sprong en naar die, waar de anderen inzaten, toeging; „een stervende man wenschte u te zien. Even nadat u vertrokken was, kwam er een boodschap en ik beloofde, dat ik u achterna zou gaan en haar overbrengen. De arme kerel is er heel slecht aan toe, en het schijnt, dat hij niet rustig kan sterven, voordat hij u gezien heeft.”

„Beste jongen, wat ben ik blij, dat je gekomen bent; ik zal natuurlijk gaan,” zeide Eldred hartelijk; op zijn bleek, met rimpels doorgroeft gezicht, was oprechte deelneming te lezen. „Stap in en laten wij haast maken. Vroeger kon ik velen van de inwoners van Milcombe, maar ik dacht, dat geen van mijn oude kennissen en meer waren.”

„De man heeft u, voor zoover ik kan nagaan, al heel lang gekend,” zeide George, terwijl hij instapte, „zijn dochter zei, dat ik tegen u moest zeggen dat hij te Cardiff een vriend van u was.”

Op het fijne gezicht van Eldred Dawley kwam een flauwe, maar onmiskenbare verandering. Het scheen zijn neef zelfs toe, alsof hij geschrokken was.

„Cardiff, Cardiff,” zei hij langzaam; „ik was daar, toen ik heel jong was, herinner ik mij. Wie is die persoon, die mij wenschte te zien, George? Hoe heet hij?”

„Thomas Manson,” antwoordde George dadelijk; „hij beheerde de bank te Archampton en hij werd ontslagen, omdat hij dronk, de arme vent. Het was een kwaad ding voor hem en zijn dochter.”

„O, heeft hij een dochter,” zei Lady Moya. „Hoe ken je die menschen, George?”

De verwijtende en veroordeelende klank van de stem van zijn bruid, deed George onaangetaan aan.

„Ik heb ze hier ontmoet,” zei hij kort; „zij wonen dicht bij het kasteel, en —”

Plotseling zweeg hij en keek naar zijn oom. Deze was in de kussens teruggezonden, zijn ivoreurlijk gezicht was doodsbleek, zijn lippen hadden dezelfde kleur en waren van elkaar gescheiden, zijn oogen halfgesloten, terwijl het zweet op zijn voorhoofd parelde.

Toen Moya hem verschrikt toesprak en hem vroeg, of hij zich ziek voelde, gaf mijnheer Dawley geen antwoord. Zij wendde zich tot George.

„O, hij ziet er uit of hij sterft,” fluisterde zij. „George, George, wat zou het zijn? Wat moeten we doen?”

George boog zich voorover en nam zijns ooms hand. Hij was ijskoud.

„Wel, wat scheelt er aan?” zei hij. „U bent ziek, valt haast flauw; zullen wij bij den dokter stoppen op weg naar de Mansons?”

De klank van het laatste woord scheen den heer Dawley een schok te geven. Hij opende de oogen; zij stonden wild en verbijsterd, hij richtte zich op; het was een strijd tusschen vleesch en geest en de laatste overwon. Door een buitengewoon krachtige poging overwon hij de lichamelijke verlamming, die hem had aangegrepen. Op zijn mager gezicht kwam een weinig kleur terug, een schaduw van zijn oude, beminnelijke glimlach kwam weer op zijn lippen.

„Neen, neen, ik heb den dokter niet nodig,” zei hij; „het — het was een voorbijgaande flauwte, maakt je daarover niet ongerust. Hoe zei je ook weer, dat die man heette, George? Manson? Maar ik ben er zeker van” — hij hield even stil — „zeker — dat Tom Manson al jaren geleden stierf. Ik denk, dat er een vergissing is. Ik denk niet, dat deze Manson degene is, dien ik gekend heb.”

„Hij beweert, dat hij het is; hij is stervende en verlangt naar u,” zeide George kort. Hij was verbaasd over de klaarblijkelijke weerzin

van zijn oom, want gewoonlijk aarzelden zijn oom nooit, om zich voor andere menschen op te offeren. „U doet 't best, als u naar den armen kerel toegaat, oom. Het zal hem kalmeeren. Zijn dochter was buiten zichzelf van zenuwachtigheid.”

Eldred Dawley staarde zijn neef voorbij, naar de voorbijrollende heidevelden en de ververwijderde door de zon beschenen klippen. Zijn gezicht was ontdaan en verontrust.

„Daar ik hem niet ken, lijkt het mij onnoodig naar hem toe te gaan en zijn laatste uren te verstoren,” zei hij, klaarblijkelijk zijn eigen gedachtengang volgend; „dat zie je toch wel in, George.”

Hij sprak overredend, alsof hij zich tegenover zijn neef verontschuldigde en de verbazing van dezen laatste nam nog toe. Hij herinnerde zich opeens Letty's woorden — die woorden, waarin zij erop gezinspeeld had, dat de heer Dawley misschien niet zou willen komen — een zinspeling, die George's verontwaardiging had opgewekt.

„Zeg hem,” had Letty gezegd, „dat als hij verwacht, dat men medelijden met hem zal hebben, als zijn tijd gekomen is, hij nu medelijden moet toonen.”

„Ik voel, dat u 't best doet, als u hem gaat opzoeken,” zeide George vast; „het zal natuurlijk niet plezierig zijn; ik ben zelfs bang, dat het er heel naar zal zijn, maar —”

„Alsof mijnheer Dawley tegen iets onaangenaams opzag, als het was, om iemand van dienst te zijn,” viel Moya hem driftig in de rede. „Iedereen, die hem kent,